

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 007342 12 Кж
Бања Лука, 08.11.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Н. М., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Ј. П. из Б. Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 007342 11 К од 12.7.2012. године, у сједници вијећа одржаној дана 08.11.2012. године, којој су присуствовали републички тужилац Бранка Милошевић и оптужени, а одсуству уредно обавијештеног браниоца оптуженог, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Н. М. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 007342 11 К од 12.7.2012. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 007342 11 К од 12.7.2012. године, оглашен је кривим оптужени Н. М., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те осуђен на казну затвора од 1 (једне) године.

На основу члана. 62 став 1. у вези са чланом 224. став 5. КЗ РС, од оптуженог је одузета опојна дрога хероин, бруто масе 1,6 грама.

На основу члана 99. став 1. и члана 97. став 2. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53 од 11. јуни 2012. године, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 305,00 КМ, паушала у износу од 300,00 КМ, те награду и нужне издатке бранилаца по службеној дужности, који износ ће бити одређен посебним рјешењем.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат Ј. П. из Б. Л., због битне повреде одредаба кривичног поступака, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, те одлуке о трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

У писмено поднесеном одговору на жалбу, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, окружни тужилац из Бање Луке, предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована.

У сједници другостепеног вијећа овог суда, која је одржана у одсуству уредно обавијештеног браниоца оптуженог, у смислу одредбе члана 316. став 4. ЗКП РС, оптужени је изјавио да подржава аргументе изнесене у жалби његовог браниоца и приједлог из исте. Републички тужилац, Бранка Милошевић је предложила да се жалба одбије, као неоснована, и првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Право на одбрану, садржано у принципу „једнакости оружја“ из одредбе члана 14. ЗКП РС, које манифестује једнак процесни положај странака у поступку, у свим аспектима, дакле, и у једнаком приступу суда у оцјени доказа (из става 2. цитиране законске одредбе), супротно тврњама из жалбе, није повријеђено приликом доношења побијане пресуде. Наиме, из образложења те пресуде јасно призилази да је првостепени суд, у складу са обавезом из одредбе члана 295. став 2 ЗКП РС, савјесно оцијенио сваки доказ оптужбе и одбране појединачно и у међусобној повезаности, те за изведене закључке о одлучним чињеницама дао аргументоване разлоге у образложењу те пресуде.

У образложењу побијане пресуде је дата оцјена исказа свједока оптужбе А. Ш. и одбране Д. К. (у односу на кога је поступак раздвојен и који је осуђен након прихватања Споразума о признању кривице), као и оцјена материјалних доказа (потврда о привременом одузимању предмета-опојне дроге хероин од оптуженог), изведених на главном претресу у условима непосредности и контрадикторности. Дати су у побијаној пресуди, и разлози у оцјени вјеродостојности противријечних исказа свједока А. Ш. из истраге и на главном претресу, у оном дијелу у којем су измијењени, а у вези са тим и разлози у оцјени вјеродостојности исказа свједока Д. К., све у складу са обавезом из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС.

Дакле, у остварењу наведених облика права на једнакост у поступку, као и са аспекта времена обезбјеђеног у конкретном предмету за припремење одбране, у објективном смислу, не стиче се утисак пристрасности суда кроз фаворизовање тужилачке стране, на начин како се то потенцира у жалби браниоца оптуженог, па

слиједом наведеног, без основа су тврдње о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Неосновани су и жалбени приговори у прилог тврдњи да је побијана пресуда заснована на незаконитом доказу и то исказу свједока А. Ш. из истраге, који је, по тврдњама жалбе, изнуђен, те да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Наиме, свједок А. Ш., током саслушања на главном претресу, супротно жалбеним приговорима, није потврдила да је исказ из истраге дала под било каквим обликом притиска. Напротив, сасвим јасно и децидно се изаснила на главном претресу да је раније и у другим предметима, више пута (10-15) давала исказе у ЦЈБ Б. Л., тако да се за конкретан случај „не сјећа детаља“ из исказа са записника од 23.02.2009, који јој је предочио тужилац на главном претресу, потврђујући том приликом да је својеручно потписала тај записник.

Неосновани су и приговори о почињеној битној повреди кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, у виду неразумљивости изреке побијане пресуде и изостанку разлога о одлучним чињеницама. Наиме, чињенични опис радње извршења, онако како је дат у изреци те пресуде, потпуно је јасан и садржи субјективне и објективне елементе бића кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, за које је оптужени оглашен кривим побијаном пресудом. Такав опис, у свему је усаглашен са разлозима датим у образложењу те пресуде, за све одлучне чињенице на којима је заснован закључак о кривици оптуженог за почињено кривично дјело.

Жалбеним приговорима се не може оспорити правилност чињеничне основе побијане пресуде и закључак да је оптужени починио радње чињенично описане у изреци те пресуде. Такав закључак је резултат правилне оцјене прихваћеног исказа свједока А. Ш., која је потврдила да је, у критичном времену, више пута куповала опојну дрогу хероин за своје потребе од оптуженог у мањим количинама (за износ од 20,00 КМ), да је била присутна у стану Д. К., када је оптужени и другим лицима продавао опојну дрогу (појашњавајући начин на који је била упакована). Када се овај исказ доведе у везу са чињеницом да је приликом претреса од оптуженог одузета опојна дрога (хероин у бруто маси од 1,6 грама), како то призилази из потрде о привременом одузимању предмета, коју је без примједби потписао оптужени, онда нема сумње у правилност оцјене доказа и закључак садржан у побијаној пресуди о кривици оптуженог за почињено дјело.

Слиједом наведеног, на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, правилно је примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог из изреке побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС.

Испитујући побијану пресуду у одлуци о кривичној санкцији, овај суд налази да су правилно утврђене, и у побијаној пресуди, образложене све олакшавајуће околности (животна доб оптуженог, протек времена од извршења

дјела) и отежевајуће околности (досадашња осуђиваност). Разлоге дате у тој пресуди у оцјени свих тих околности, овај суд прихвата, као ваљано образложене. Цијенећи законом прописану казну за кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС (од 1 до 10 година), за које је оптужени оглашен кривим том пресудом, те општа правила о одмјеравању казне из одредбе члана 37. став 1. КЗ РС, казна затвора изречена побијаном пресудом у трајању од 1 (једне године), као минимум законом прописане казне за почињено дјело, и по оцјени овог суда је потребна мјера казне за остваривање сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 28. КЗ РС.

Жалба браниоца оптуженог није основана нити у дијелу, којим се побија одлука о трошковима кривичног поступка, јер је та одлука донесена на основу правилне примјене одредбе члана 99. став 1. ЗКП РС. Одбрана на главном претресу пред првостепеним судом, а нити сада у жалби, није пружила доказе за примјену одредбе члана 99. став 4. ЗКП РС, дакле, доказе који би потврдили да би плаћањем трошкова кривичног поступка било доведено у питање издржавање оптуженог или лица које је дужан да издржава.

На основу наведеног и примјеном члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић